сфери» професій, на які перекваліфіковують жінок, – машинобудування, будівництво, логістика, енергетика, перевезення.

Наразі в Україні є високий попит на кваліфікованих психологів і психотерапевтів. Також відкрилося багато центрів психологічної допомоги, які працюють онлайн цілодобово. Найпопулярнішою спеціальністю за вступом в Україні у 2024 році склала «Психологія» (близько 50 тисяч абітурієнтів подали заяв).

Підсумовуючи, зазначимо, що ринок праці в Україні продемонстрував стійкість і швидку адаптацію. Наразі основним пріоритетом є подолання структурного кадрового дефіциту шляхом перекваліфікації працівників та працевлаштування вразливих груп населення.

Список використаних джерел:

1. Sedliar, D., Sedliar, M. (2025). Research on the economic prospects of forming the Ukrainian ethnic network. Technology Audit and Production Reserves, 1(4 (81)), 51-60. https://doi.org/10.15587/2706-5448.2025.323297
2. Інфляційний звіт за жовтень 2025 року. URL: https://bank.gov.ua/admin_uploads/article/IR_2025-Q4.pdf?v=14
3. Оцінений рівень безробіття станом на липень 2025 року. URL: https://skilky-skilky.info/u-lypni-2025-riven-bezrobittia-vpav-do-rekordno-nyzkoho-rivnia-11-2/
4. Працевлаштування жінок зі статусом ВПО: https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3847607-majze-80-zinok-zi-statusom-vpo-aktivno-pracevlastovuutsa.html
5. Ринок праці України під час війни: перекваліфікація, бізнес та дистанційна робота. URL: https://www.sapiens.com.ua/ua/socpol-research-single-page?id=358
6. Розпочинається набір молодих підприємців на навчання «Власна справа: простір для розвитку». URL: https://me.gov.ua/News/Detail/aac62102-4b8c-4eb5-b70c-655512ff19e8?lang=uk-UA&title=RozpochinatsiaNabirMolodikhPidprimtsivNaNavchanniavlasnaSprava-ProstirDliaRozvitku
7. Чисельність працездатного населення в Україні скоротилася на 40%: з чим це пов'язано. URL: https://delo.ua/robota/ciselnist-pracezdatnogo-naselennya-v-ukrayini-skorotilasya-na-40-z-cim-ce-povyazano-433367/

Sakovets Y.
National university of Kyiv-Mohyla academy
Bachelor’s Program in Finance, Banking, Insurance, and the Stock Market, 2 year student

FOREIGN AID AND POST-WAR DEVELOPMENT: THE SOUTH KOREAN EXPERIENCE AND LESSONS FOR UKRAINE

Ukraine faces numerous challenges today, including the destruction of infrastructure, loss of human capital, reduced production capacity, and severe macroeconomic instability. One way to mitigate its impact during post-war recovery is through foreign aid. It is a critical instrument for maintaining macroeconomic stability and supporting future recovery. A great historical example is South Korea after the Korean War. For 50 years (1960-2010), South Korea's GDP per capita at constant prices (i.e. excluding inflation) at Purchasing Power Parity (PPP) increased 25-fold. [8] Its transition from one of the poorest countries in the world to a highly industrialized economy was influenced by the aid received during the early post-war years. This paper examines the impact of foreign aid on South Korea’s post-war development and identifies practical lessons that can inform Ukraine’s reconstruction strategy.

During the 3-year Korean War (1950–1953) and thereafter until 1959, Korea received a massive amount of official aid, estimated at U.S. $3 billion in grants for emergency relief and

reconstruction from the U.S. and U.N. aid agencies. In some years, foreign aid accounted for more than 50% of Korean government budgets. [5]

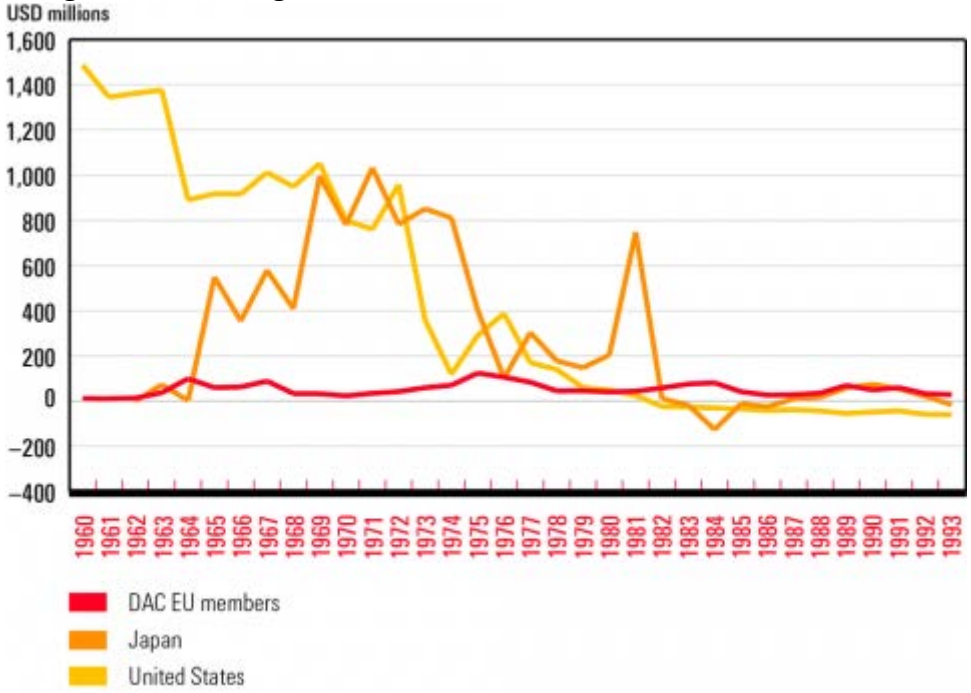

Figure 1. Net ODA Flows to South Korea, By Donor (Constant 2010 USD)
Source: Marx & Soares, (2012)

South Korea's development demonstrates that aid is most effective when coupled with strong domestic policies. Immediately after the Korean War, humanitarian aid was used for food assistance, medicine, rebuilding schools, and importing essential goods, which helped to stabilize the situation. Following initial stabilization, South Korea began using foreign aid to support long-term development. It financed major infrastructure projects — highways, railways, electricity systems, and irrigation networks — that are a cornerstone of industrial growth. International loans and grants helped create key industries such as steel, shipbuilding, electronics, and petrochemicals. Foreign assistance also supported the import of machinery and the transfer of technologies from the United States, Japan, and Europe. [4] Thousands of Korean engineers and students studied abroad with donor-funded scholarships, building the skilled workforce needed for industrialization. [3] Institutional reforms were made too, increasing the effectiveness of foreign aid and ensuring sustainable development. By improving the business environment, Korea gradually shifted from reliance on aid to attracting large volumes of foreign direct investment.

However, it is argued that foreign aid received by Korea was not an overwhelming amount when compared to other countries on per capita or per GDP. It was suggested that the actual reason behind Korea's success should be found in efficient use of the aid rather than its volume. [2] The government created strong institutions — such as the Economic Planning Board — that coordinated donor funds and strictly monitored their use. [1] This trajectory is highly relevant for Ukraine, where enhancing digital public procurement systems (like Prozorro), expanding independent audit mechanisms, enforcing transparent budget reporting, and involving international partners in monitoring large infrastructure projects will increase donor trust and lead to economic growth.

South Korea's experience provides several important lessons for Ukraine's post-war recovery. First is to use aid initially to stabilize macroeconomic conditions, energy security, and essential public services. Once the immediate effects of war are managed, Ukraine can shift toward using aid strategically to rebuild critical infrastructure — transport corridors, digital systems, logistics networks, and energy grids — that will support future competitiveness. South Korea's success also highlights the importance of strong government commitment and efficient management of foreign aid to maximize its impact on reconstruction and economic growth. Key structural differences must be

considered, too. In the 1950s, South Korea was mostly agrarian with little existing industrial capacity. Ukraine, pre-war, possessed significant industrial, agricultural, and globally competitive Information Technology sectors. Therefore, Ukraine must also account for its own political, demographic, and institutional differences, adapting Korea's lessons rather than copying them directly.

References:

1. Byung-Sun Choi (n.d.). The structure of Economic Policy-Making Institutions in Korea and the Strategic Role of the Economic Planning Board (EPB)
2. Hong, S., & Ryu, S. (n.d.). Foreign assistance and economic development in Korea (Development Studies Series No. 11). URL: https://archives.kdischool.ac.kr/handle/11125/41659
3. Jane Jangeun Cho (2010). Immigration through Education: The Interwoven History of Korean International Students, US Foreign Assistance, and Korean Nation-State Building
4. Kim, Jun-Kyung and Kim, KS. 2012. Impact of foreign aid on Korea's development. Seoul: KDI School of Public Policy and Management. URL: https://archives.kdischool.ac.kr/handle/11125/41935
5. Lee, K. W. (1997). Foreign aid and economic development in Korea. Seoul: Korea Development Institute.
6. Marx, A., & Soares, J. (n.d.). South Korea's transition from recipient to DAC donor: Assessing Korea's development cooperation policy. URL: https://journals.openedition.org/poldev/1535
7. World Bank. (2023). Ukraine rapid damage and needs assessment 2023. Washington, D.C.
8. Zholud, O. (2017). Korea: Causes of the Tremendous Growth. URL: https://voxukraine.org/en/korea-causes-of-the-tremendous-growth

Смиковська Ю. О.
Національний університет «Києво-Могилянська академія»,
студентка БП «Економіка», 4 курс

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ

В основі будь-якого економічного та соціального прогресу лежить людський капітал - концепція, що еволюціонувала від простого обліку робочої сили до визнання людини важливим інвестиційним активом. Класичні та сучасні економічні теорії сходяться на тому, що людський капітал є сукупністю знань, умінь, навичок, професіоналізму та досвіду, які людина набуває протягом життя і які забезпечують отримання прибутку в майбутньому [2]. Економісти, такі як Едвін Дж. Долан, визначають людський капітал як «капітал у вигляді розумових здібностей, отриманий через формальне навчання чи освіту, або через практичний досвід» [1, с. 282]. Стенлі Фішер розширює це визначення, зазначаючи, що це «ступінь утіленої у людині спроможності приносити дохід», що включає не лише освіту та кваліфікацію, але й природжені здібності та талант [1, с. 282].

Проте з настанням четвертої промислової революції, рушійною силою якої є штучний інтелект, традиційні визначення людського капіталу переосмислилися. Якщо раніше цінність полягала переважно в накопиченому обсязі знань та відточених навичках для виконання конкретних завдань, то сьогодні ця парадигма зазнає змін. Прискорення технологічного прогресу призводить до того, що специфічні, статичні знання швидко застарівають. Згідно з прогнозами World Economic Forum, у середньому за період 2025-2030 років близько 39% наявних навичок працівників будуть трансформовані або втратять актуальність [9, с. 6]. Отже, цінність людського капіталу починає визначатися не стільки обсягом того, що людина вже знає, скільки її здатністю до безперервного навчання та адаптації.